

Ejner Kristensen: Da man for godt og vel 50 år siden gennemførte loven om oprettelse af en statsbrandforsikringsfond, var baggrunden den, at man på grundlag af foregående års drøftelser angående assurance af statens ejendele var kommet til det resultat, at den mest praktiske og økonomiske form for en sådan forsikring måtte være, at staten blev sin egen assurandør, idet det efter undersøgelser og indhøstede erfaringer var godtgjort, at de årlige kontingenter til de almindelige forsikrings-selskaber oversteg de årlige skaders omfang.

Som økonomisk basis for en sådan selvforsikringsvirksomhed oprettedes der da en fond på 5 mill. kr., idet man på det tidspunkt regnede med, at renterne af denne fond ville kunne dække de årlige skader, hvilket også slog til i en årrække. Ved den værdistigning, som gennem årene har fundet sted for de genstande, som forsikringen omfatter, er fondens midler, som oprindeligt skulle være 2½ pct. af forsikringsmassen, imidlertid blevet reduceret til en brøkdel af en procent. Hvis fondens kapital i dag skulle stå i samme forhold til de forsikrede ejendele som ved dens oprettelse, måtte den være på over 200 mill. kr., og selv med den værdiforskydning, som har fundet sted, ville den højtærede finansminister, om han ville etablere en fond på denne størrelse, næppe kunne gøre det på samme bekvemme måde som hans kollega i 1906.

Da fondens formue ifølge bemærkningerne til lovforslaget i dag er på ca. 6,6 mill. kr. over for en forsikringssum på ca. 9 milliarder kr., må det vel være rimeligt at sige, at den i dag kun har symbolsk betydning.

Efter at de sønderjyske landsdeles tilbagekomst i 1920 havde bevirket en yderligere tilgang af værdier og renterne af fonden derfor i endnu højere grad blev utilstrækkelige til dækning af de årlige skader, gik man over til i forskellige grene af forsikringsområdet at opkræve årlige bidrag i forhold til risikoen størrelse. En sådan ordning nødvendigvis er betydelig administration, en administration, som i penge for året 1957-58 har kostet ca. 60 000 kr. Man kan vel også nok mene, at en sådan form for fremskaffelse af midler i nogen grad er at tage med den ene hånd, hvad man bagefter giver med den anden. Da det endvidere oplyses, at skaderne inden for

det sidste tiår i gennemsnit er steget til 3,1 mill. kr. årlig, så må det nok siges, at statens funktion som selvforsikrer på basis af en fond på knap 7 mill. kr. må anses for at være moden til at tages op til fornyet overvejelse.

Ved det foreliggende lovforslag foreslås det, at staten vedbliver med at være assurandør af sine ejendele, idet de begrundelser, som herfor anførtes i 1906, jo sikkert i dag kan gentages i forstærket form. I bemærkningerne er gjort opmærksom på, at for de forskellige styrelses vedkommende kan de årlige skader afholdes af de ordinære bevillingsbeløb, som vedkommende styrelse har til vedligeholdelse af bygninger, anskaffelse af materiel o. lign. Men hvor der i fremtiden bliver tale om de helt store skader, om katastrofesituationer, dér vil man, når skaderne skal retableres, dog fra de pågældende styrelses side søge bevilling hos de forskellige myndigheder på sædvanlig vis. Herigennem har bevillingsmyndighederne en mulighed for at føre kontrol med statens selvforsikringsvirksomhed.

Vi kan på baggrund af disse bemærkninger tiltræde, at statsbrandforsikringsfonden nedlægges og dens midler indgår i statskassen. Vi udtrykker i øvrigt det ønske, at det som forudsat må betyde en forenkling og besparelse i administrationen på dette område. Derfor skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Thestrup: På mit partis vegne kan jeg give tilslutning til det fremsatte lovforslag. Der er i bemærkningerne til lovforslaget og i finansministerens skriftlige fremsættelse gjort rede for grundene til fremsættelsen af lovforslaget. Disse grunde kan jeg helt og fuldt tiltræde. Der er navnlig to grunde, som jeg synes har en særlig betydning. Den ene er denne: at det ikke i alle tilfælde er rimeligt og økonomisk, at der for vedkommende styrelse fastsættes en erstatning, der er beregnet ud fra et forsikringsmæssigt synspunkt, men at der ved retableringen bør lægges almindelige bevillingsmæssige synspunkter til grund. Det andet argument er dette, at der ved gennemførelsen af lovforslaget vil kunne opnås en administrativ besparelse. Jeg ved ikke, hvor meget denne administrative besparelse kan dreje